

**Ōrigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Hapanta
Ta Hellēnisti Heuriskomena**

Origenes

Coloniæ, 1685

Homilia V. in istud: Revertimini filii revertentes: & sanabo contritiones
vestras. usque ad illud: Accingite vos ciliciis. Interprete Balthazare
Corderio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79842](#)

εμοίσχυρος τὸ ξύλον καὶ τὸν λίθον. ὅταν διαφέ-
τάνωμεν, ἐδὲν ἀλλο ποιεῦμεν. καὶ λιθοκάρδεοι
κανόνεροι μοιχθύοροι τὸν λίθον. ὅταν διαφέ-
τάνωμεν, καὶ πορνόβοροι ἀποκάταπεστος ξύ-
λος αἰλούρωδοις, καὶ οὐκεῖς μοιχθύομητο ξύλον. καὶ
οὐκ ἔπειτα γέφυρας μεταστήσεται οἰδα εἰς
οἶνος τῆς καρδίας αὐτῆς, ἀλλ' Ἐπί Ψύλλοι. εἰ εἰ-
περέψυλλοι ταχέστον θεον, ἐλλιπτός ἐστι, ἐγκα-
λέμενα οἱ σοὶ εἰς οἶνος τῆς καρδίας Ἐπιστέ-
ψυλλεῖς. διὸ οὐκ ἄπτε. καὶ σοὶ ἔπειτε θεον η-
σιν οὐδετέροις. ιερά, καὶ ἑταῖροι. άλλα. καὶ σοὶ ἔπειτε-
τε γέφυρας μεταστήσεται οἰδα εἰς οἶνος τῆς
καρδίας αὐτῆς, ἀλλ' Ἐπί Ψύλλοις ἐπιστέψειν. ή
ἐν σοληνῶσι Ἐπιστέψειν ἐστιν αναγνῶναι ταπα-
λαια, ἀδίνατα τὰς δικασθέντας, μιμόπατζι αι-
τεῖς, αναγνῶναι σκέναν, ιδεῖν τὰς μεμυθέντας,
ψυλάξαδες ταχίτερον ταῖς μέμψει σκέναντα,
αναγνῶναι τὰ βιελλία τῆς καυνῆς διατίκην, τὴν
διποσόλων τὰς λόγους, μηδὲ ταύτανταν γρά-
ψαν ταῦτα πάντα εἰς τὰς καρδίαν, βιώσαντας
αὐτά, ίνα μη καὶ ήμιν δοθῆ βιελλίον διποσάτις,
ἀλλὰ διωνθόμενος ήμεις Ἐπί της κληρονομίαν
την ἀγίαν μηδὲ πατέρωματα τῶν ἐννῶν σω-
θεῖνται, διωνθή καὶ τοτε διερεύνειν εἰσελθεῖν.
εἴαν γοῦν τὸ πάτέρωμα τέ θενῶν εἰσελθεῖν, τότε πᾶς
ιστεροῦ σωθήσεται, καὶ ψυντόνται μία ποιμνή
εἰς ποιμνία διδασκοντα διερεύνειν τὸν παντοκρ-
τορεῖν από τὸ ζειτῶντας, φέρειν δέξα καὶ τὸ
κεῖται εἰς τὰς αἰγάνας τῆς αἰγάνων, ἀμέν.

HOMILIA V.

OMIA IA

in istud;

*Ierem. 3. 22 Revertimini filii revertentes: & sanabo con-
tritiones vestras. usque ad illud: Accingite
la em. 4. 8 voscilicis.*

Ἐπισέφυτε· χοὶ ἐπιστρέφοντες. Εἰδόματά
σωτέριματα ὑμῖν. μέχεται. περιώσα-
δε τάκης.

Interprete BALTHAZARE CORDERIO.

Discretè quidem in Apostolorum Actis D
iscriptum est, Apostolos primum in-
gressos in Synagogam Iudaorum, annun-
tiantes ipsis, tanquam cognatis propter A-
braham, & Isaac, & Iacob, quæ erant de ad-
ventu Iesu Christi: quando autem illis di-
cta non admittentibus oportebat esse a-
lios eorum quæ dicebantur auditores, tunc
præmissâ excusatione ipsos deseruerunt.
Act. 13. 46. Scriptum est enim: *Quia vobis oportebat an-*

Σ Αφοις ρηψάντων τῶν δότοσ βλανγέρων παμ
περίεσσον, ὃν οἱ δότοσ οἱ εἰσήσονται πεδο-
τον εἰς τὴν τῷ ιεράρχῳ συναγωγὴν, κα-
τεργέλλοντες αὐτοῖς, ὡς συγκεντοὶ διὰ τὸν ἀ-
εραράν, καὶ ιτασκόν, καὶ ιακώβ, ★ Τα φετικής *^{αγίας}
παρεστάσις μητρὸς ζεύγος. ὅτε γέρνεινται λε-
γόμενα μη δεχομένων ἐδήλωτος εἴναι τοις
ἀνεργατας τοις λεγομένων, τότε δηλογετοι.
σαμψονέκεντοις ★ κατελίμπανοι αὐτές. γε-^{* αγίας}
ρα-^{κατελίμπανοις}

ματθαὶ γέ. ὅτι ἡμῖν ἔδει καταγγεῖλαι τὸν τόν A πυνταὶ verbum Dei: sed quoniam indignos
νόγον δεῖ εἶπεν οὐκούντις καίνετε ἐστός,
ιδοὺ τρεφόμενα εἰς τὸ θέντον. τέτοῦ σαφῶς εἴρη-
μένοι οἱ ταῖς πειράσεσι τὸ δότοσολων, διαθέμει
πολλαχός καὶ τὸν αὐτοφυτῶν λέλεκται. καὶ
ἡ αὐτοφυτήν μὲν μηρύλατη τὸ πνεῦμα τὸ ἀ-
λογικὸν τὸ αὐτοφυτὸν τοῖς δότοῖς λαβεῖ σκέψει.
εἰ δὲ ποτε μὲν τὸ πολλὰ εἰρηνέαν, τοῦτο πένθον,
αὐτοφυτόντος * τὸν λόγον τὸν χρηστόσύμβρον
τοῖς ἐνεστοῖς. τέτοῦ καὶ ἡ πᾶς ἀρχὴς τὸ σύ-
νομον μεροῦσαν παραγόντας, ἐπειδήποτε B
μεροῦσαν αναγνωστικόν γενθύνει, ἐπειδήποτε
τοῦ πατέρου μεκαλεστεῖ, καὶ οὐ πέμπει τὸν δότο-
ντα πατέρα πειράσθε. πλευρῶν δὲ αὐτοῖς γεννητοῖς εἰς τὸν
τοῦ πατέρου τοῖς τοῖς αὐτοῖς. εἰς τοῖς ιδεοῦ
τοῦ πατέρου τοῖς τοῖς αὐτοῖς. καὶ οὗτε αὐτοφυτήν μεροῦ-
σαν εἰρηναὶ τὰ φύει * τὸ ισεργόν, καὶ ποιούσαν
ὑγιαῖς σύνηργαν. διπολικόταν εἰς ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν,
καὶ ἐπελάσθοντο θεοῖς αὐτοῖς αὐτῶν. ἐξης καὶ τὸ
πνεῦμα τὸ ἄγον μεταπέσθιστο τὸν λόγον εἰφῆ
μάστος δότο τὸν ἐννόνην, καὶ φίον. ἐπισφύτης
καὶ ἀποτρέψοντες. καμίασμα τὸ σωτήμα-
ματα οὐδέ. ἡμές γε ἐσμέν οἱ πεπληρωμένοι
σωτήματα. εκαὶ * ἔπιπολον, εἰ καὶ νιεῖ κε-
καταδεσμαῖ, καὶ ἀγέται δότο τὸ σωτήματα.
επιφύτης μηρύληγες ἡμέρεις ἀπειδεῖς, αὐτόντοι, πλανό-
μοι, δελόντοις Πλανήμασις ηδονῆς πολ-
λαχικού ποιηταί, εἰς κακίαν καὶ φύσιον διάγοντες,
συργόν, μισοῦστες αἱ λύπλας, οὗτοῦ δὲ ἡ ζητούσης
καὶ ἡ φιλανθρωπία ἐπεφάνη Τοῦ σωτῆρος ήμερός
θεοῦ διαλατερεύπαληγενεσίας ἐπέχεε τὸν ἔλεον
* οὐδέ εἰφῆ ἡμές. * καὶ τοι κακένο τὸ δότοσολ- D
κον, ἀπάξιον μυνθεῖς, ταφέσεργον παρεύστομα
ἀφεῖσται. εἰ γέ ἑρκεν. ήμερυάρε ποτε οἰ-
νοτοι, ἀπειδεῖς, αἱλαὶ παθλοί, οἱ αἴτος οἱ
δότο τὸ ισεργόν, οἱ καὶ τηλεῖ εἰς νόμον δικαιο-
σιῶν θυσύμφυτοί αἱμεπιφύτοι, λέγε. ήμερύ γε
καὶ ἡμέρεις ποτε, οἱ δότο τὸ ισεργόν, αἰπειδεῖς,
αὐτόντοι. αἱλαὶ εἰς μόνον οἱ αἴτο τὸν ἐννόνην αὐτοῖς
ἵσταν, εἰς μόνον οἱ αἴτο τὸν ἐννόνην αἰπειδεῖς, εἰς μόνον
οἱ αἴτοι αἱματητοῖς καὶ ἡμέρεις οἱ τὸν νό-
μον δειδαγμένοι, τοιεῖτοι επιγάνουμεν παρ-
παρεύσταις τὸ ζειστό. λέγεται εὖ μέν ταὶ εἰρη-
μένα τὸ ισεργόν ποτέ, ήμερός τοῖς αἴτο τὸ θέντον.
Ἄπιστοφύτεις οὐεἰπτρέψοντες. Καὶ αἴτομα τὸ σωτήματα οὐδέ. αἱλαὶ ερεῖταις. ταῦτα
εἰρηναὶ τοῖς ισεργόν, ποτέ αὐτοῖς εἰλέκταις Ηέλομεν τοῦτον τοῦτον τὸν τὸν θέντον. Θέλομεν τοῦτον τοῦτον,
οἱ εἰς μέτερ πολλα, αἱλαὶ εἰδόταις, οἱ περιβλεπτοὶ ποτέ τὸν ισεργόν λέγειν τὰ φύει τοῦτον τοῦτον
Εἰς τοῦ Φίσης περιεπιποτό τὸ ισεργόν οὐκαίται. εἰς τοῦ γοινού λέγεται. εἰς τοῦ περιεφύτη ισεργόν, λέγει καὶ
εἰς τοῦ περιεφύτη οὐκαίται. εἰς τοῦ περιεφύτη οὐκαίται. εἰς τοῦ περιεφύτη οὐκαίται. εἰς τοῦ περιεφύτη οὐκαίται.

à facie mea reveritus fuerit, & juraverit; VI. A τοις οὐδέποτε μη δύλασθαι, καὶ μόσχον,
vix Dominus, cum veritate & judicio, & justitia;
& benedic in ea gentes. Prima igitur
dicta sunt ad eos qui ex Gentibus sunt. De-
Rom.ii.25. inde quoniam cum plenitudo Gentium in-
A τοις οὐδέποτε μη δύλασθαι, καὶ μόσχον,
την κυριον, μη διληθείας, καὶ σὺ καίστο, καὶ σὺ
δικαιοσύνη. καὶ δύλογήσον σὺ αὐτὸς εἶνα. τὰ
πεῖστα τοινες εἰρηται πολέμους τοις δύλοις τῶν εἴδων.
πεῖστα τοινες εἰρηται πολέμους τοις δύλοις τῶν εἴδων.

Rom. 11. 25. inde quoniam cum plenitudo Gentium inveniatur, ut et compatria Iesu et Galus fieri secundum prophetam.

traverit, tunc omnis Israël laetus fiet, secundum ea quæ ab Apostolo dicta sunt in Epistola ad Romanos. Attende quo pacto quidem Deus hortetur nos converentes perfectè converti; promittens, quod si converentes converti fuerimus ad ipsum, sanatus sit per Iesum Christum nostras contritiones: nos autem minimè cunctabundi, neque tardi de salute, ut ille Israël, respon- dentes dicimus. Ecce lex nos erimus, hi eis ἐτείσεν το παπρωμα τεννω εισελθη, τοτε ^{ειδε} πάς ισχυρὰ σωθεσαι, καὶ τα ἀρνηθα ^{ειδε} τῷ Λυτόλῳ ἐν τῇ φέρε ρώμαιος Πτισολή. ^{ειδε} περφέρεται τὸν δύναμιθεον δικαιοσύνης πατέρεπται ^{ειδε} μᾶς οὐτισέφοντας τελείως Πτισερέφων. ἐπαγγελλόμενοι, οἵτινες Πτισερέφοντες οὐτισέψωμεν τοὺς αὐτοὺς ιάσεταιημενοι δια μητρούς ^{ειδε} Καπιτανίου πατρα. οἵτινες τούτοις οὐτισέψωμενοι

Ier. 3, 22. dentes dicimus: Ecce servi nos erimus tibi.

Deus quidem dixerat : Convertimini filii converentes & sanabo contritiones vestras : at illi de Gentibus : Servi crinum nos , cum prius non essemus , sed virtutum adversariorum essemus . Quando enim divisit Altissimus Gentes , fāeti sumus non oves ipsius neque cum populo Iacob funiculus haereeditatis ejus , sed partes eramus aliotum . Nihilominus eramus nos , qui eramus aliorum aliquando , ipso dicente nobis : Convertimini filii revertentes ; & sanabo contritiones vestras , respondemus . Partes tua nos : isolam enim vocationem expectabamus . Non prout illi vocati etiam renuerunt , ita & nos vocati recusamus : habemus namque in parabolis Evangelicis , ut ex quibusdam primo loco invitatis non nemo quidem dixerit :

*Luc. 14, Vxorem duxi, habe me excusatum; aliis vero,
18. 19. Iugaboum emi quinque, & eoprobare illa, ha-*

*bene excusatum. Non sic utique nos, qui ex Gentibus vocati sumus, etiam excufamus: circa quem enim agrum, ut acquiramus; circa quem uxorem sapientem; quin immo circa quid tandem aliud occupari possemus? Dixit igitur Deus nobis: *Convertemini filii reverentes; & sanabo contritiones vestras.* Et videntes nostras ipsorum contitiones, & sanitatis promissionem, statim nos respondemus, ac dicimus: *Eccz nos erimus tui, quia tu Dominus Deus noster.* Obedientes igitur & dicentes, *Erimus tui*, meminerimus nos subesse Deo repetentes id ipsum: *Servi erimus tibi:* & addicentes ipsi, *Erimus tui*, nullius alterius fiamus, non ipsi spiritus iræ, non spiritus tristitia, non spiritus concupiscentia, non ipsius diaboli, neque Angelorum eius; sed vocati, ac dicentes, *Eccz nos erimus tui*, monstramus operibus, quod promittentes nos ejus fore, nulli alteri quam ipsi nosmet ipsi addixerimus, & di-*

νέωμενόν * το εργό μεθαθεώ, λέγοντες αὐτό το. δέλαι εσόμεθα σοι, Καπούτες αι-
τητα εσόμεθα σοι, αιδενός ἀλλα γράμμεθα, μη πνέματος ὄργης, μη πνέματος λύτρας,
μη πνέματος ἐπιθυμίας. * μη τοι διαβολός γράμμεθα, μη τοι αγγελων αἴτιος. ἀλλα
κληθεντες, καπούτες. Ιδείμενοι εσόμεθα σοι, δεῖξωμεν τοις ἔργοις, οὐτοι αγγελάμενοι νοή-
νεας αὐτῷ, εδειναὶ λαων απαγαντος ἀνεθήκαμεν, Καπούτες αὐτό το. λέγομεν. ὅποι κανεις ο θεος ημινεί.

οὐδὲν γὰρ θεοῦ μέμεις ὁ μολογχύμηρος. τὸ τέλος καὶ
τὸ τέλος οὐ γαστεράργυρος, * ὃν ὁ θεός ἡ κοιλία.
τὸ δέ ψυχελευκόν, οὐδὲ οὐ φιλάσσεγενερι, καὶ τέλος πλο-
νεξίαν, ηπὶ τούτῳ εἰδωλολατεῖσα. εὗδε ἀλλο πί-
ποτε εὔδημος θεοποιεύμηρος οὐ πολλοὶ θεοποιοί.
οὐδὲν, ἀλλὰ ήμεῖν * ὁ Πτήν πάσαιν, ὁ διάπαντων,
τοῦτο τὸν οὐ πάσι τούτος ἐστι, καὶ ιερόμεθα τὸ σύγκριτο
τοπίον τῆς τελείας τὸν θεόν· οὐδὲν ἀγάπην κολλᾶ ήμεῖς
οὐ πάντα τῷ θεῷ λέγομεν. * ιδέ ήμεῖς εργάμεθα σοι,
οὐδὲν οὐ σὺ καὶ εἰς τὸν θεόν ήμεῖρος. εἴτα καταγνώστες
τοῦτο τὸ στέρεων ήμεῖρος κακῶν, ὅτε μεγάλα μεν
ἐργάζομεν, καὶ ὑψηλὰ τὰ εἰδωλα ταρσοκειώ-
μηρος, καὶ ταυραστὰ σφρυγούμηρος εἰλατερό-
μενον γὰρ εἰναίμεν. οὐτὶς πάντας Φευδήν
οὐ, καὶ εἰδεὶ εἴτις χανεν, λέγομεν θητεέειφοτες
οὗτος εἰς Φευδήν τοσαίσι βενοί. καὶ ημεῖς κα-
ταγνώστε τῷ στέρεων υψηλῶν, καὶ τῷ στέ-
ρεων θυμασίουν, καὶ ταχαῖαν φιλοτεχνί-
αν, ἔνεστο μεν τούτῳ διαφορεῖ τῷ εὑτοῖς εὖντος
βενού καὶ ὄρεων. αἱ τινακαὶ αλιτρότερες, * εἴπον-
τες ιδέ ημεῖς εργάμεθα σοι, οὐτὶς σὺ καὶ εἰς τὸν
θεόν ημέρει, κατηγορθσιν αὐτῶν ὡς Φευδήν,
καὶ τῷ βενού, καὶ τῷ ὄρεων· πις ἐν ή διαφορεῖ
τῷ εὐτοῖς εἴθεστι οὐρανού βενού, ὃν κατεγνω-
κότες λέγομεν. οὗτος εἰς Φευδήν τοσαίσι βε-
νοί, καὶ ημεῖς τῷ στέρεων υψηλῶν, τοῦτον τοῦτον
ημεῖς καταγνώστε τῷ στέρεων τῷ ταρσοκειώ-
μενα τῷ τοῖς εὖντος, τὰ μεν ταρσοκειώτας οὐ
τοί, τα * οὐδὲ ηγεωτες. ὁ μολογχύτης γὰρ καύται
φεύτην ταρσοκειών τοσαίσι, καὶ ἀπειθώσταν
ηρχήσα περιουμέστιν ἔχεις γεγνημένον
οὐδὲν τούτοις εἴσειν. εἴσοντα μεν εὖν * δερχόντεν μεν
τοί τοις νομούμενοι τοῖς εὖντος ταὶ δέρχη, οὐ διστα-
ρηστοι, περτερεῖν οὐ αὐθεωποι γενόνταν.
εἴσοντος οὐ βενοί, εγνωκότες εὖν αἱ μορφότεροι
πεστοκυμένα τάγματα, φησίν * οὗτος εἰς
τοὺς Φευδήν τοσαίσι βενοί, οὐ δισταρηστοι
οὐρανού γάρ ταραλαμβάνεστιν οὐ αὐταὶ λα-
τεύοντες οὐτὶς Φευδήν εἰσι ταῦτα· διόπεις οὐν)
τοὺς κηρυκίους καὶ τὰς θεραπείας αληθίνας
εναὶ θεραπείαις; ἔχεις όρωντες διαφορὰν πάσους
δινάμωσας, επιμελεῖν, καὶ τεράστιαν ψύλλας,
οὐ πάση ἀπάτη αδικίας τοῖς λατολυμένοις,
μεσωγεράτων αληθείας αμεν γέποι κείται

οι πασι ἀπάτῃ οὐδίκια τοῖς διπλῶν μένοις, γνωμένων, πρὸς πᾶσαν δύναμιν *Cn-*
μένων γερατῶν ἀληθείας ἢ μὲν γένεται χειρὶς ἵντες, ταῦτα λιγότερα *ἀληθείας ^{*εἰδ. v.} _{αληθείας, *}

quæ fecerat Moyses, virtus erant veritatis: A
quæ verò Ægypti faciebant signa erant &
prodigia mendaci: sic etiam quæ post Je-
sus faciebat Simon Magus, ut gentem Sa-
maria deciperet, atque existimarent ipsum
esset virtutem Dei: atque ista erant signa &
prodigia mendaci. Quando igitur ista de-
prehendimus, postquam pernominis, dici-
mus: *Vere in mendacium erant colles, & forti-
tudo montium.* Deinde quoniam nos, qui
sumus ex Gentibus, scimus delicto Israe-
liam nos cœpisse salutis, & illos foras eje-
ctos, donec plenitudo nostra intraret: sci-
mus item, postquam plenitudo Gentium
intraverit, tunc omnem Israël salvum futu-
rum: Idecō dicimus primum quidem,
verè in mendacium fuisse colles, & monti-
um fortitudinem; secundò autem de Israe-
le, ipsum salvum fore post Gentium pleni-
tudinem: verumtamen per Dominum
Deum nostrum salus Israeles. Cū autem
semel meminerimus Apostolici textus di-
centis, delicto, quo corruit Israël, salutem
ortam Gentibus; & quando plenitudo
Gentium intrarit, Israële foris manēt, post
ingressum plenitudinis Gentium, omnem
Israëlem salvatum iri. Agedum, ea quæ ad
hæc loca pertinent, explicemus. Erat Israël
servandus: excidit multus Israël: sed reli-
quia secundum electionem gratia superfu-
erunt: de quibus reliquiis mysticè in Heliā
dictum: *Reliqui mihi septem millia virorum,
qui non curvaverunt genua ante Baal:* idque
interpretans de reliquiis hisce Apostolus
ait: *Sic ergo in hoc tempore reliquia secundum
electionem gratia salva facta sunt.* Itaq; Israe-
lis reliquia servanda derelicto Israële. Hos
porro duos ordinates, si potes, transfer mihi
etiam ad eos qui ex gentibus sunt. Non enim
ait: *Quando omnes Gentes servatae fue-
rint, tunc omnis Israël salvus fieri sed, Quan-
do plenitudo Gentium intraverit, tunc o-
mnis Israël salvus fieri.* Non quidem Israël
salvus fieri post omnes Gentes, sed post Gen-
tium plenitudinem. Si quis potest, residuum
(prout reperit) Israëlem salvum fore post
Gentium plenitudinem) trajiciens oratio-
ne, cogitet omnes aliquando servituros
(juxta illa quæ in Sophonia dicta sunt) Deo
sub jugo uno, & de finibus Æthiopie alla-
turias victimas ei; quia, sicut in Psal. 67. di-
citur, *Æthiopia præveniet manus ejus Deo.*
Et Regibus terra precipit sermo dicens:
Cantate Domino, psallite Deo Iacob. Itaque nos
in nobis metipis penitentiam agentes de
mendaciis, qua putabamus esse vera, di-

ώς ἐν ξυ *λέγει) Ψαλμοί, αἱ πιονία τοι φάσις χειρά αὐτῆς τῷ θεῷ· κατατεθεῖσαι τῇ γῇ τοι σάστρῳ λέγος λέγων. αἴστατε τῷ κυνίῳ, Ψαλατε τῷ θεῷ ιακώβ. οὐκέτι λέγομεν ήμεις οὐδοῦτο εἴνων αὐτοί μεν εἰς τῶν μετανοεῖτες ἐπί. Τοῖς ψυσθεῖσιν, αἱ σφραγίδεις

IN JEREMIAM HOMILIA V.

79

εναὶ ἀλλοῖς ὅντως εἰς Φεῦδος ἡσάνοις Βερνοί, καὶ
οὐδὲν αὐτοῖς τῷ ὄρεών * τοῖς ἐγένετο μεθ' * ἡμᾶς
τωποτομήσεις ισχεῖται. πλευρὰ διὰ κυκλέων * ἵππος
τοῦτο ἡ σπονδεῖα Σάκης * Σίτερεις. ἔτειτα ζε-
μολογεύμενοι φεύγει τῷ ἀμαρτημάτων, ἐν διεικό-
πιταρέσσεις πεντή γερύνασσον, καὶ ἡμεῖς αὐτοῖς εἰδω-
λοπατέρες θαυμάζομεν. οὗτος ἡ αἰγαλέων κατενάλω-
σετες μόχθους τῷ πατέρων ημέρᾳ ἀπὸ νεότητος θε-
ριῶν, ταῖς τοῖς αὐτῶν, καὶ τες βόας αὐτῶν,
τοῖς γένεσι τοῖς θυγατρέσσεις * αὐτῶν. Ι
καὶ τοῖς οὐρανοῖς τοῖς μέλλεις καταναλίσκεις ὁ μοχθηρέσσεις μό-
χθος, καὶ τὸ Φεῦδος ἑργον τῷ πατέρων, αἴγα-
λεων τοῖς θυρεόσι. πεντή διαχωρίς καταναλί-
σκειται ο μοχθός τῷ πατέρεων ημέρᾳ, ταῖς Πη-
νηγούραις. διὰ τέτοντας κατανοστομῷ ἀμαρτ-
ημάτων διαφορές. εἰσὶν ἀμαρτημοντες, καὶ τοῖς
διαχωρίμοις, 8δὲ αἰγαλέωνοι οὐταῖς αἱμαρ-
παντες αὐτῶν, 8δὲ ξενθρινοῦσσες. τοικτοί εἰσιν, δι
απλυπλοκτες, καὶ ἔστιτος φεύγοντες πάσην
ἀπελγείσαν πάσῃ σίκαθαροι. βλέπετε γέ-
τες διο τὸν έθνον παν τερόπον ὡς δειλεσίας έστι
στοι καταλέγοντος Τοις πορείας ἐτας μοχθειας
ιειτῶν, 8δὲ αἰγαλέωνοι ομολογοῦσσεν τοισιται
πεποικένα. καὶ δέ λέγεται αὐτοὶ ομαρτημα-
τησον τοῖς διαχωροται, τοῖς ἀναλιπονται αι-
τῶν οι μόχθοι, τοῖς ἀναλιπονται αιτῶν τα α-
μαρτηματα. διχμάγατῶνται, το διχνοντανη
παν διο ηγενετο. διὰ τέτοντας καταναλίσ-
κειται εἰς τοὺς πατερίτας λέγεταις ἐν τοι αι-
χνηθωταις η σύγετεπήνωσται παντες οι μη-
σάντες σινον. * ἔχεται γένος, τοῖς διακειμέντες
τοῖς αἰχνησι, οἳς εἰς συναίμηστον ἔχεταις, D
τα αἰχνηθεντες δινηδῶσιν διαλαλόσαται τες μό-
χθες καταλάμαρτημαται αιτῶν. Ταὶ γάλονα
τον πατέρεων κυνηματα * πατέρειας εἶτε καὶ
μόχθος ἐγράπαται ἀλλογα επιμετέ. αἰλλ
εῖται αἰλογα την ψεκτα, ωπερε τα πατέρεια
τον πατέρεων τη μαρτηποτων. εἴτι δέ τινα
ἄλοια επικεντά, διηρ. τα ἔμι πατέρειας
ψεκτης με ἀκεχοτοι πατέρειας κατατα οις
ανάλογον ἔχομεν τον λόγον, ἔχοντες τον πο-
μπαντο καλεονται τοις ψυχαξης ημέρῃ ἐπάν γε
λέγεται ο σποτηρος ἔχει ειπι ο πομπειον ο καλέσεις. εκ
αἰχνη μονον καταλοιπος, οι παντες αἰκεστην, οι π
πομπειον ειτων πισθυντων. πομπειον μεν γένη
ηγεις η αἰκεστης. αἰλλα η στη τη ἔμη ψυχη
οφελοντην ενδον με τον χειριν, ειδον με τον κα-
λογα κυνηματα, ια μηκει Τητη την νόμην, οι ει-
πομπειον, ταιτα τα αἰπότελο ποτετυγχανον
νον ειν πομπειον η στη εροι, οι αρχη με των αι-

*Εἰς ἀλληλήν ὅντας εἰς Φεύδος ἡσαν οἱ Βεροι, καὶ
οἱ δύναμις τῷ ὄπειν * ταῦτα ὃ Φ μετ' ἡμέας
σωθησόμενος ἴστεσσι. πλὴν διεῖ κνεῖς * ἵνα
τῷ στοντεῖας ζύγια * Σισυφά· εἴτα ζέ-
μολογηθεῖσι τῷ ἀμαρτημάτων, ἐν οἷς καὶ
ἀπτατεῖς πειθῆ γεγόνασται, καὶ ἡμέας αἱ τοιίδια
κλατεῖτες φαύλοι. οἱ δὲ αἰχμῶν κατενάλω-
στε τοὺς μόχθους τῷ πατέρων ἥμηρος ἀπὸ νεοτητοῦ
ἀντῶν, οἱ ταῦτα αἰτῶν, καὶ τοῖς Βόας αὐτῶν,
τοῖς γένεσιν αὐτῶν, καὶ ταῖς θυγατερεσίαις * αὐτῶν.
οἱ δὲ γένεσις αὐτῶν καταβαλούσεις οἱ μόχθους τοῖς
χρονοῖς, καὶ τῷ φεύδος ἔργον τῷ πατέρων, αἰχμή-
ναις τοῖς δεῖ γένεσι. πειν γὰρ αἰχμῶν εἰς καταβα-
λούσης τοῖς μόχθῳ τῷ πατέρεων ἥμηρος, καὶ τὰ Πη-
ριφερεῖα τοῦ πατέρος, εἰς τὸν κατανότορον ἀμαρτ-
ημάτων διαφρεγές, εἰς τὸν ἀμαρτημάτων, καὶ τοῖς
αἰχμῶν, εἰς τὸν αἰχμήρον τοῦ πατέρος αἰχμη-
τοῦ καταβάτης. Τοῖς πονερίαις ή ταῖς μοχχείας
ἴανται, εἰς τὸν αἰχμήρον ὁμολογεῖσθαι τοιαῖς
πειτοκέναις. καὶ τὴν λέγεται αὐτοῖς παραγόμενα
τοῦ δικαιούντος, τοῦ αἰναλονούντος αἰ-
τῶν οἱ μόχθοι, τοῦ αἰναλονούνται αὐτῶν τὰ α-
μαρτημάτα. δεχόμενοι τοῦτον, τὸ δευτέρην
παῖδες τοῖς ιδίουντες, διὰ τοῦτο ἔγωγες κατέρρευ-
νομένων εἰς τοῖς αἰτοῦτοι λέγεται εἰς τοῦ αἰ-
χμηντωτοῦ καὶ συντεττηλωτοῦ πάντες οἱ μη-
στήρεις σιών * ἔχεται γὰρ, τοῖς δικαιούτες
τοῖς αἰρόντος, ἔργων εἰς συνάδοτον ἔχεται,
ταῖς αἰχμηντεσ δυντοσιν δικαλωτού τοῖς μό-
χθεσιν ταῖς αἰχμητοῖς αἰτῶν. οἱ δὲ λόγοι
τοῦ πατέρος κυματάται * ταῦτα εἶπε καὶ
ιωκής εἰς πανταῖς αἱ λόγοι αἰπαντεῖ. αἱ δὲ
τοῦ πατέρος τοῖς μόχθησιν αἰτοῦτοι εἰς τοῦ
πατέρος εἰπανταί, διηρ. τὰ εἶδα ταῖς βαταῖς
φωνή με αἰκεστοί ταῖς βαταῖς λεῖ κατατάσσονται
αἰδάροις ἔχομεν τὸν λόγον, ἔχοντες τὸν πο-
μπατον καλούνται τοῖς Φυχαῖς πειθῇ. ἐπάν γ
λέγεται πειθῇ εἶναι ὁ πομπεὺς οὐκαλέσ. εἰς
ἄκρω μόνον καθολικός, οἵ πειτες αἰκέσσον, οἵ
πομπεὺς εἰτῶν πιεσθόντων. καὶ τέτη μεν γὰρ καὶ
ινέτες οἱ αἰκέσσον. οἱ δὲ καὶ εἰς τὴν ἔρην Φυχῆ
οφέλοντες εἰδόντων μεταχειρίζονται τὸν καλέστομένα, πομπανούσα τὰ εἰς εροι α-
λογα κινημάτα, ην μηκέν τοῦτο τὸν νόμον, οἵ επιτυχεῖ, ἔξερχοι αἱ λόγομενα ταῦτα
πομπεύονται, ταῖς αἰτοτοῖς ποτε τυγχανούσα αἰτοῖς, οἱ δέ γνωσται αἰτοῖς. διὰ τοῦτο
τοῦτον πομπεύονται * εἶμαι, οἱ ἀρχαὶ μεταχειρίζονται, εἰκότες ταῦτα νομίζονται,
τεγίται*

πον. ωραίας αρχής ερά^τώς οντινεται παγκύπρια
αποσώπως με εκδιλνύεις, εξηγ^τ) σὺ μή γέ γ' Ψαλμότον αιτον τρέπονταν εἰπεται οὐδείς,
* εκδιλνύεις ή απρία ή ημέν. οσσον απτιμιας έργα άργα ζουμεθα, καλυμματα έχομεν.
Πή την καρδιαν ημάν κειμενον. ει δέλομεν το καλυμματα δια της απτιμιας διπλεάς, οτι παντι

τὰ τιμῆς ἔγυα καλούμωνεν, καὶ νόσωμεν Α illud quod à Servatore nostro dictum est;
 κανό οὐτούτῳ στηνέος εἰρημένον. ἡνα πάν-
 τες τιμᾶσι τὸν μόνον, καθοστιμᾶσι τὸν πατέρα.
 νόσωμαν καὶ οὐτα τὸν αποσόλων εἰρημένον.
 διὰ τοῦ πατέρα τοῦ θεοῦ απιμά-
 λεις ὁδίναις οὐς τιμᾶσι τὸν πατέρα, τιμᾶσι τὸν
 μόνον. ἡ ἀτιμία, στηνὸν απιμάλειν τὸν μόνον, αὐτὴ
 καθ' οὐτα πατέρα, πατέρα, πατέρα,
 γένετο τὸ περσώπων μόνον, καὶ λέγω. * ἐπεκάλυ-
 ψεν ημᾶς ἡ ἀτιμία. διὰ τοῦτο νόσωμεν τὸ
 καλυμμα, τὸ ἀπικεφρόν οὐτὸν τῷ τῆς αἰχμής
 ἔγων, οὐτὸν τῷ τῆς αἰτιαστῆς ζε-
 λουσα τὸ καλυμμα. ἐφ' οἷς εἰς αἰτια-
 στημα τὸ καλυμμα, θεῖνος αἷλος εἰς ηνίκα
 ς ἐπέτρεψε τὸν κύνεον μωσῆς, αἰτια-
 στημα· οὓς οὐ μόνος ποτε * τῷτο
 λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τὸ λαζ, οσον οὐκ ἐπέτρεψε-
 ος πέρι κύνεον, σύμβολον * οὐ τὸ λαζ τὸ μὴ
 ἐπέτρεψεν πέρι κύνεον, καλυμμα εἶχεν
 ἀπικεφρόνον αὐτὸν περσώπων. οὐτε δὲ ἐπέτρε-
 φεπός κύνεον, σύμβολον θεῖον πέρι τὸν Ἀπ-
 ιπερφοντων πέρι κύνεον, * τότε αἰτια-
 στημα, καὶ δέλεγεν ὁ θεός αὐτῷ εἰπέντε.
 * εἰ δὲ ἐπεινὸν κύνεος * πέρι μωσῆς, αἰτια-
 στημα. αὐτὸν οὐ μόνος, οὐτε δικασταμ
 οὐλας ιδεῖ τηνὸν δόξαν αὐτῶν, τότε ἐπεινὸν τὸ
 καλυμμα ἐπὶ τὸ πρόσωπον. ηδὲ * αἰτια-
 στημα λέγοντα, αἰτιεῖται τὸ καλυμμα, λείπεται
 ἀπικεφρόνες πέρι κύνεον. τῷτο ἐν γένεραται,
 ηνα καὶ σὺ τὸ καλυμμα ἐπιποτείσ σε τὸ περ-
 σώπων διὰ τῷ τῆς αἰτιαστῆς, καὶ τῷ τῆς αἰτιαστῆς
 ἔγων, αὐτὸς ἔγειρασθη, καὶ τὸ αἰτιαστεῖνα τὸ
 καλυμμα, οὐαν ἐπιπερέψης πέρι κύνεον, τότε
 αἰτιαστησ τὸ καλυμμα, καὶ σύκετι ερεῖ τό.
 επεκαλυψεν ημᾶς ἡ ἀτιμία πέρι. διγει ὄργη
 ἀπικεφρόν τῇ θυνχῇ ήμερ, καταπινθε, ἐπικε-
 τατη καλυμμα ήμερ, ἐπὶ τὸ πρόσωπον. διὰ
 τοῦτο οὐτοῦ προσδυχόμενοι εἰπεῖν. ἐπιμε-
 ώδη ἐφ' οἷς τὸ οὐαν τὸ περσώπων σε κύνεον,
 αἰτιαστημόν τὸ καλυμμα, καὶ ποιήσωμεν τὸ
 ληπτολικὸν εἰπεῖν το. βέλομαλέν προσδύχε-
 δητάς αὐθαδας ἐν παντὶ τόπῳ, επαιρεοτας σότες
 κένεος χωρεις ὄργης καὶ διαλογισμούς έαν,
 αἰτιαστημεν την ὄργην αἰτιεῖται τὸ καλυμ-
 μα. ὥστατως, * εδω τὸ πότι πάντα. οσον
 οὐτατεσιν έν τονει ήμερον, έν τῷ λεγομενῷ ήμερον, ἐπίκειται τῷ ένδον περσώπων * ἡγε-
 μονικῷ ήμερον τὸ καλυμμα καὶ ἡ ἀτιμία, Εμπιβλέπεται ημᾶς τηνὸν δόξαν τὸ θεός λαζ μ-
 προσων. οὐκετις ὁ θεός οὐ διπολεύπων αὐτὸς τηνὸν δόξαν αὐτὸν ημεῖς τὸ καλυμ-
 μα δητης κακιας * ληπτοθέντες τῷ μηρομονδ. διδι έναντι τὸ θεός ήμερον ημεῖς έμεν
 μέσοις πατέρες ήμερον. εἴτε καὶ ημεῖς λέωμεν, οὐτοις τῷ περσώπωπον τὸ περ-

IN JEREMIAM HOMILIA V.

85

A fuit. Quale autem est primum? Auferre abominationes de ore nostro. Cuiadhaeret etiam illud: *A facie meare reveritus fuerit.* Alterum est, ut hoc faciamus non simplici ratione, ut reveremamur quomo locunque: quoniam nimur est quædam reverentia quæ oriatur, sed non à facie Dei. Qui igitur non scirent timere, sed præferunt timorem, non à facie Dei reverentur: qui autem cum scientia reverentur, eo quod semper intueantur, & in metropolis ad vivum exprimant faciem Dei, qua est super facientes psal. 33, 1. *mala*, ut perdat de terram memoriam illorum, hi sunt qui à facie Dei reverentur. *Sed abflueris abominationes suas de ore suo*, & *a facie meare reveritus fuerit*, & *juraverit*, *Vivit Dominus, in veritate, & in iudicio, & in iustitia.* Nos ipsi nos inspicimus qui juramus, quoniam modo non in iudicio juremus, sed sine iudicio, ita ut juramenta nostra confluentidine potius quam iudicio sint. Perstringimus itaque, & id ipsum reprehendens sermo ait: *Et si juraverit, Vivit Dominus, in veritate, & in iudicio, & in iustitia.* Scimus in Evangelio dictum a Domino ad discipulos: *Ego autem dico vobis, Non jurare omni- no.* *Quin & hoc dictum videamus; Et si dederit Deus, connumerabuntur utraque.* Fortassis enim p. imum oportet jurare in veritate, & in iudicio, & in iustitia; ut postea quam profecerit quis, dignus fiat non jurare omnino: sed habeat *ira*, non egenis testibus ut sit ita; & habeat *non*, minimè indigens testibus ut sit ipsum verè non. *Et juraverit* igitur, *Vivit Dominus, in veritate.* In Jurante primum requiro, ne falsum, sed verum, ut cum veritate juret: nos autem miseri etiam pejeramus. Sed esto cum veritate, nec dum recte juramentum fit, verum in iudicio. Detur autem, ut consuetudine jurem in iudicio, utrum deceat in istiusmodi juramento assumere Deum universi & Christum ejus ad hocc negorium? Cujusmodi sic oportet negotium urgencia flectam & jurem: ad quam fidem sermoni meo in aliquibus derogatam relaciendam hoc facere possum aliquando? Si autem prout occurrit, sic jurem, peccabone? Si igitur juraverit, *Vivit Dominus, cum veritate, & in iudicio*, non indifferenter, *& in iustitia*, non iuste; *& benedicent in eo Gentes.* Conjugxit utraque, illos ex Gentibus & Israëlem: pronuntiavit de Gentibus, pronuntiavit etiam de Israële. Subiungit: *Et benedicent in eo Gentes;* *& in eo laudem dicent Deo in Ierusalem.* Hoc enim dicit Dominus viris Iuda, & habitantibus Ierusalem. Allocutus est illos ex ἑτοιμασθεντι. εἶπε οὐτὶ τὸν θεόν, εἶπε καὶ τὸν θεόν. καὶ εἴπας αἰχνευσθαι τῷ θεῷ εἰς ιερά, καὶ τοῖς κατοικεῖσθαι ιεροσαλήμ. εἰρηκε

Gen-

quod ex generatione venit, hoc tollit circumcisio. Si igitur auferre jubet sermo praeputium; quid tandem auferendum, ut quis cordis praeputium circumcidat? si quis consideraverit illud: *Eramus natura filii ira, si ut & ceteri: si quis consideraverit hoc corpus humilitatis in quo nati sumus: si quis consideraverit istud: Nemo purus à foribus, neque stūna dies fuerit vita ejus; numerabiles autem menses ejus;* videbit quonam modo nati sumus cum impuritate & praeputio cordis nostri. Ut autem simplicius aliquod exemplum proponatur, possit vos adducere ad praeputium cordis cognoscendum, adam ut in prima aetate fallax omnino opiniones gignantur in anima. Neque enim fieri potest, ut à sui exordio vera pura dogmata capiat homo, sed prius excogitavit Deus verbum historiæ & Scripturæ secundum textum, ut nutrit et eum, qui secundum carnem Abrahamo natus est, in iis premium qui secundum carnem sunt sermonibus a nasceretur primus qui ex ancilla est, ut post hunc nasci posset is qui ex libera, & per permissionem existit. Si hoc intellectum fuerit ad quid assumptum sit, potest intelligi praeputium cordis ante circumcitionem prognatum. Oportet igitur nos assumere sermonem qui expurget dogmata, & auferat omnia quæ secundum falsam opinionem nobis innata sunt. Hoc igitur est deponere praeputium cordis nostri. Si enim cor in nobis obtinet principatum, ibi sunt intellætiones è quib[us] pravae exent cogitationes. Is qui auferit pravas cogitationes, praeputium cordis auferit. Qui deponit falsam opinionem, circumcidit praeputium cordis sui, & sit vir Iuda, & habitator Ierusalem, pure circumcisus. Si quis vero non depositur praeputium cordis sui, videamus, quid ipsi hic sermo comminetur. *Ne quando, inquit, egrediar ut ignis indignatio mea, & succenderit, & non erit qui extinguat.* Ereditur itaque, sicut ignis, indignatio Domini super eos qui non sunt circumcisū Deo, super eos qui non depositurunt praeputium cordis sui, & non est qui extinguat à facie nequitiae adinventionum ipsorum. Ignis iste materiam habet nequitiam adinventionum ipsorum. Ubi non est nequitia adinventionum, non habet ignis quod despascatur. Porro, materiam istius ignis esse nequitiam adinventionum, audi Prophetam dicentem:

Et non eris qui extinguat à facie nequitiae adinventionum vestrarum: annuntiate in India, & in Ierusalem audiatur: dicate,

πονητὸν τῷ ἐπιπλόματων* αὐτῷ. ὅπερ ἔτι εἰς πονηρία ἐπιπλόματων, ὃν ἔχει τὸ πῦρ ὅπερ νεμεῖθη. ὅπερ ἐν ὑπέρειναις οἱ πυρεῖς ή πονηρία εἰς τὸ ἐπιπλόματων, ἀκείσθησαν φύτε λέγοντος. καὶ τοι εἴσαι οἱ σέστων διπλοὶ περσώπη πονηρίας ἐπιπλόματων* υἱοὶ διαγείλατε εἰς τὸ ιδεῖν, καὶ εἰς περσάλην ἀκείσθητε. ἐπιπλέοντες διαγείλατε, σημαντεῖσθαι

Ierom. 4,7. *se: exivit de loco suo, ut ponat terram tuam in A
solitudinem. Vult invadere terram tuam, de
qua breviter dicebamus: unumquemque
nostrum vult depascere. Venit itaque ut po-
nat terram tuam in solitudinem, ut concul-
cet femina leo, ut faciat terram tuam soli-
tudinem: Et civitates tuae destruantur, & quod
non habitentur: super his: accinge tibi cilicium.
Cum igitur ascenderit leo, & minetur tibi
leo, & velut aboleter terram tuam, accinge-
re cilicio, plora & dole, per preces Deum
invoca, ut leonem hunc exterminet a te, &
non incidas in os ejus. Quemadmodum e-
nim cum extrahit pastor de ore leonis duo
crura, vel anfam auricula, ita hic leo querit B
auribus te arripere, ut per gulositatem tuam
sermones falsos tibi objiciens avertat te a
veritate; vult rapere a veritate pedes tuos
ac devorare. Verum tu accinge te cilicio, &
plange, & plora, & ulula videns hostem im-
minentem, ut avertatur furor Domini a te,
& averso furore, in securitate constitutus,
leone non amplius te invadente, quod in ci-
vitatem muratam ingressus sis, glorificare
possis liberantem te Deum in Christo Iesu;
qui est honor & imperium in secula seculo- C
rum, Amen:*

Φαγεῖν. ἀλλὰ σὺ πεῖσθαι σάκκες, οὐ κόπις, οὐ κλαῖς, οὐ *ἀλάλασσε βλέπωντὸν πο-
λέμιον *τὸν ἐνεπικότα, οὐ δυστεφίη θυμός ὄργης κυρεῖσθαι, οὐ δυστεφίης θυμός
δυστεφίης θυμός αἰματομάνια ψρόβλης, μηκετέλεοντος ταῦτα σφρογμένα σοι, τῷ
σε εἰσεληλύθεντι εἰς τὸν τειχίστην πόλιν, δοξάζοντον τοὺς ψρόβλημά σε θεόν οὐ λειτουργοῦστε,
οὐ εἰσὶν οὐδὲξα οὐκετός οὐ εἰς τέσσας αἰώνας τῷν αἰώνον, αἰματι.

HOMILIA VI.

ΟΜΙΑΙΑ 5'.

in istud:

卷之三

*Domine, oculi tui ad fidem,
& cætera.*

E'IS TÓ.

Κύρει, οἱ ὄφεις αλμοί σὺ εἰς πάσιν.
καὶ τὸ εὖτος.

Interprete BALTHAZARE CORDERIO.

Domine, inquit, oculi tui ad fidem. Sicut
oculi erant super justos (nam ab ini-
quis avertit eos;) sic oculi erant ad fidem:
ab infidelitate enim avertit illos. Quam-
obrem pulchre dictum ab intelligente quid
2. Cor. 2,3, dicat in oratione, **Domine, oculi tui ad fidem.** ¶
¶ 13. Quoniam sermonem sapientem si audierit
intelligens, laudabit illum, & ad eum adji-
ciet. Vide, quanta possint effici ab isto: Do-
mine oculi tui ad fidem. Paulus ait: **Nunc au-**
tem manent fides, spes, caritas, tria hec: ma-
ior autem horum est charitas. Sic ulti Domi-
ni ad fidem, oculi Domini ad spem, oculi

KΥρεῖς, φοιν., δι ὄφθαλμοι στο εἰς πίσιν. οὐδὲν
οἱ ὄφθαλμοι * ἵη ἐπὶ δικαιείας. Διὸ γὰρ
αδίνων διπορέφθι αὐτές. έτσι δι ὄφθαλμοι
* λεῖ εἰς πίσιν. Διὸ γὰρ απίσιας διπορέφθι αὐ-
τές. διὸ καλῶς λέπει ταῦτα θεός νοεῖν φησι. πλε-
γχέντη δυχῆ το. κύριε δι ὄφθαλμοι στο εἰς *
πίσιν. ἐπειδὴ λόγον σοφὸν ἔαν αἴσχον οὐδὲν
μων, αἴνεσθαι αὐτον, καὶ επὶ αὐτὸν πορεύεσθαι.
οὐδε πόσα ἔστι ποιησαὶ διὸ τέ. κύριε δι
θαλμοὶ στο εἰς πίσιν. Φοιν. ὁ πατέρας. νησί
μέντα τρία ταῦτα πίσιν, ἐπίπις, ἀγάπη. μετα-
λοι κυρίε εἰς πίσιν, ὄφθαλμοι κυρίε εἰς ἐπίπις,
οὐδελ-